

GEORGE

1.

M-am trezit în avionul către Torino aproape împotriva voinței mele. Mi se întâmplă de la o vreme să fac lucruri care nu-mi plac defel, doar cu gândul c-o să am liniște. Chiar nu-mi pasă că trec drept papă-lapte, obțin răgazul să mă gândesc la ale mele. Sigur e un atribut al vârstei, mă păcălesc și-i zic înțelepciune, când eram mai tânăr nu cedam în fața insistențelor și lacrimilor niciunei femei și probabil am pierdut mult, după ce-mi ieșiseră vorbe că sunt neînduplecat femeile începuseră să se ferească de mine. Acum, chiar nu-mi mai pasă ce se spune. Îmi e suficient să știu în sinea mea că nu s-a schimbat nimic.

Urma să iau parte la Salonul Internațional de Carte, ediția a XXVI-a, 2013, unde se lansa traducerea în italiană a unuia dintre romanele mele. Asta era partea plăcută a lucrurilor. Partea neplăcută mi-o dădea convingerea că voi fi obligat să particip la conferințe și discuții în care să lămuresc ce-am vrut să spun în carte. Detest asta. Am scris-o, i-am dat drumul în lume, are destinul ei, oricare ar fi el, nu mai e nevoie să explic ce-am vrut să spun. Nu înseamnă că am și dreptate, dar mi s-a părut mereu aiurea să mă explic, de asta există critici literari pe lume și servicii de promovare și marketing.

Nu m-aș fi aflat în avion dacă n-ar fi insistat nevastă-mea. Sunt căsătorit de când mă știu, aproape am uitat numărul anilor. Nu știu dacă asta sună bine sau rău. Pentru mine încă sună bine. Are cel mai ciudat nume din lume, Elodia.

Când a izbucnit povestea cu avocata dispărută și, probabil, ciopârțită de soțul ei polițist, era mândră că o întreba lumea ce crede despre cazul tizei, deși nu e nici avocată, nici ziaristă, nici rudă cu celebra dispărută. N-avea nicio competență în afară de nume. De fapt, pe Elodia mea o cheamă Eloisa, dar îl socotise un nume prea romantic și-și zisese Elodia.

E faptul prin care se remarcă, în afară că e pur și simplu înnebunită de banii pe care-i câștig. Adică destul, din două slujbe bine plătite cărora nu numai că le fac față, și sper să se-ntâmplesse asta încă zece, cincisprezece ani, până ies la pensie, dar îmi lasă și timp să scriu câte cărți vreau, deși nu câștig un sfanț din cărți. O fac doar pentru că-mi place. Observ de ani buni cât de repede se golesc conturile mele din bancă și, simultan, cum se umple garderoba cu haine femeiești nefolosite ori îmbrăcate o dată la multe luni, când mai sunt scoase din cutiile de carton ca niște cutere în care zac împăturite pe sezoane. Sunt vreo cincisprezece „cutere” așezate unele peste altele într-o debara cât un dormitor, cu rafturi de jos până sus pe unul dintre pereți pentru perechile de pantofi de toate culorile și formele. Parcă ar fi Imelda Marcos. Nu iese o dată în oraș ori la vreo sindrofie să nu poarte pe ea câteva milioane vechi în haine și bijuterii și nu mă îndoiesc că ochii cunoscători care o privesc apreciază. Uneori mai dăruiește din hainele care-o sufocă, dar cel mai adesea preferă să le păstreze, moda revine și ea vrea să fie la modă, mereu ultimul răcnet, nu e blestem mai mare pentru o femeie. Sau poate o binefacere?

Culmea este că e atât de frumoasă, o femeie coaptă, la cumpăna dintre vârste, că ar fi minunată în orice s-ar îmbrăca, chiar și-n zdrențe. Mereu am fost uluit să constat că, spre deosebire de alte femei, n-a recurs niciodată la bisturiu să-și remodeleze nasul, sâni, fesele, blondul ei nu e oxigenat, onduleurile impecabile sunt naturale, mare noroc.

Nu face mai nimic toată ziua, deși are o slujbă, o sinecură găsită de tatăl ei, mare mahăr în fostul regim comunist și mare industriaș în noul regim capitalist. Nimănui nu-i pasă că șade doar de vorbă, navighează pe internet, bârfește pe contul de *facebook* pe care și l-a deschis printre primele, să fie în rândul lumii moderne, răsfoiește revistute *glossy* și bea cafea după cafea, mă și mir că nu i se revoltă ficatul. Toată ziua bună ziua, îndată ce-și încheie programul de patru, cinci ore de lucru de mântuială, e în vizite, primește rareori acasă pe cineva, susține că n-are spațiul necesar, deși locuim într-o hardughie

pentru două familii cel puțin. Nu i-am spus niciodată că e zgârcită și nu vrea să ofere nimănui nimic, aș greși, firește, nu-i zgârcită din moment ce își invită prietenele la restaurant, e mai degrabă leneșă, comodă, n-ar pregăti un sandwich pentru minunatele ei surate pe care tot zice că le adoră și-i seamănă de parcă i-ar fi gemene. Ar putea comanda unei firme de catering și să se scutească de bătaie de cap, au apărut ca ciupercile, dar și atunci ar fi nevoită să strângă după ele. Preferă să născocască pretexte și să umble din casă în casă. Sau nu sunt eu în stare să înțeleg. Multe nu înțeleg. De pildă, de ce e înnebunită după bani, are câți vrea.

Sau de ce e înnebunită după sindrofii de orice fel. Mi-ar plăcea să trăiesc într-un cerc restrâns, dar ea suferă dacă lipsește de la vreo petrecere, mai ales din lumea scriitorilor. Mi-am limitat relațiile sociale la câțiva dintre vechii colegi de facultate, cei mai mulți blazați, frustrați că n-au reușit în viață, mă invidiază fără motiv, dar îmi sunt dragi, îmi place să stau cu ei la un pahar de vin, să discutăm despre nebunia vieții. Eloisa nu poate suferi discuțiile astea, a fost de față de vreo două ori, s-a plictisit cumplit, nu încetează să-mi spună că-mi pierd vremea cu ratații mei, ar fi mulțumită să nu-i mai văd. Mă întristează. Dar e unul dintre lucrurile la care nu cedez. Contracarează cu sindrofiile scriitorilor, cenacluri, lansări de carte, *workshop*-uri, conferințe, premiere, primesc zeci de invitații săptămânal, nici nu știu câte sunt, ea se ocupă de corespondența mea, chiar și de cea electronică, spune c-o face ca să-mi ușureze munca. Și mă trezesc târât peste tot, zile la rând, e nelipsită la brațul meu, îi place să fie oriunde e centrul atenției, e de-a dreptul fericită, strălucitoare de fiecare dată, roiesc în jurul ei o mulțime de spilcuiți cărora le curg balele, ar fute-o acolo, pe loc, dar ea răspunde avansurilor numai cât să-i întărească. Mă distrează. Sau cred eu că le răspunde numai atât, nu i-am controlat niciodată agenda, n-am întrebat-o unde se duce.

Eu scriu. E bucură să scriu și-mi spune că pleacă de-acasă doar să mă lase să mă desfășor. Ar trebui s-o ador. Dar știu că ceva nu e cum ar trebui. Mă gândesc că majoritatea dintre cei care mă tot văd în lume sunt convingși că nu m-am mai săturat de promovare și o bag pe ea la înaintare. Greșit! Greșit! Greșit! Detest sindrofiile.

Cu toate astea, trăiesc cu ea de cincisprezece ani și sigur o iubesc, nu doar când se gudură și mă dorlotează, convingă că nimeni pe lume n-ar face pentru

mine cât face ea. O iubesc mai ales în pat. E grozavă, n-am întâlnit femeie ca ea. Sunt subjugat, prins, obsedat, pierdut, înlănțuit, captivat, rob, uit de mine. Știe și profită. Sunt un prost, dar nu mă pot schimba. Mă îmbrățișează când ies din ea, de-abia îmi trag respirația, amețit și epuizat, și primul lucru pe care mi-l spune invariabil este că sunt un bărbat nemaipomenit și că aș fi și mai nemaipomenit dacă m-aș apuca de scris încă un roman. Sau să-l termin odată pe cel început și la care lăncezesc prea mult. Așa am ajuns să scriu carte după carte. De parcă ar fi ouă. Nu s-a mulțumit cu una pe an, am trecut la două, acum vrea mai multe. Cum a putut Simenon și tu să nu poți? îmi zice. O să-mi crape capul într-o bună zi.

Cu atâta amor ar fi trebuit să apară demult și copiii, n-au apărut, nu discutăm despre asta, nu știi a cui e vina, simt că e un subiect dureros pentru ea, m-am convins când și-a luat o piscică, doarme la picioarele ei, nu o dată mă zgârie când mă trezesc noaptea și-o îmbrățișez pe Eloisa. E singurul moment în care Eloisa o alungă, înainte să mi se ofere și să toarcă ea în brațele mele, chiar și adormită.

Și mai face un lucru care mă amuțește. Când mă vede că scriu la biroul meu din bibliotecă, vine uneori neauzită pe covorul în care i se afundă tălpile, cu o tăviță cu cafea aburindă, sau alteori mă îmbrățișează pe după umeri și îngeneunchează lângă scaunul meu, cu bărbia pe genunchii mei care încep deja să tremure așteptând să aud ce mai auzisem, nu-mi venea să cred și în continuare nu-mi vine să cred,

ești toată lumea mea,

atunci devin o cârpă, sigur ajung cu ea în pat și toate sfârșesc cu gâfâieli și gemete.

Nici măcar nu câștig din romanele mele, piața e proastă, sistemul nu-i ca-n Occident, lumii puțin îi pasă de cărți, nu cumpără.

Să ne mutăm acolo, spune, o dată, de zece ori,

nici să n-aud! îi replic,

o să scrii direct în franceză, insistă ea, doar știi limba, ca prietenul tău Virgil Tănase,

am făcut prostia să-i povestesc cum îl cunosc de decenii.

Îi retez mereu avântul, se repliază, doar ca să atace și mai puternic altădată, de obicei până nu obține ce dorește nu se lasă. În vecii vecilor însă n-am să mă mut în Occident!

Sigur auzise cumva de concurs, altfel n-ar fi insistat atâta să plec la Torino la Salon. Mă tot întrebam cum de știuse ea înaintea mea, dar nu găseam răspuns. Până la Roma, avionul era plin de românce care se întorceau la muncă, turuiiau întruna, simțeau că leșină dacă nu povestesc vecinului prin ce-au trecut sau la ce se așteptau după revenirea în Italia. Erau nevorbite de zile și săptămâni. Nu era nevoie să mă angajez într-o conversație cu ele, era suficient să dau din cap și pricepeau că empatizez și sunt de-al lor. Îmi venea să-mi iau câmpii. Din fericire, erau și câteva tinerele destul de frumoase, o plăcere să le privești, speram să nu se ducă să bată străzile sau să ncapă pe mâna unor pești. Își depăneau poveștile fără rușine. Căscam gura la ele, minunându-mă de trăsăturile frumoase și închipuindu-mi ce troglodiți, români sau italieni, le mângâie și se bucură de ele.

N-aveam cum să scap să fiu de față la lansarea traducerii,
un succes nebun! se bucura Eloisa,
îmi place să cred că era sinceră, scepticismul se citea pe chipul meu,
îți spun eu! striga, îți spun eu! Întotdeauna când am simțit așa ai avut succes!

Ce rost avea s-o contrazic, niciunul nu știa ce-o să mă aștepte!

Dar ea știa totuși mai multe, mi-am dat seama în ultima clipă, când am semnat un fel de contract. Am vrut să abandonez pe loc, dar a izbucnit în plâns când a aflat,

nu se poate să faci asta! Nu e permis! Cum o să dai cu piciorul la o sută de mii de euro, care, din start, sunt ai tăi?!

M-am blocat. Nimeni nu-mi vorbise de o sută de mii de euro. Chiar nu mai înțelegeam, organizatorii erau secretoși, spuseseră că detaliile concursului le vom afla la fața locului, dar, oricât de secretos ai fi, nu te joci cu sume dintr-astea, pot face oamenii infarct.

Eram trei scriitori invitați, fuseseră mai mulți pe lista inițială, dar se derobaseră, iar cei trei rămași se angajau sub semnătură să participe la un concurs, îndată ce se încheia Salonul. În zece zile trebuia să scriem fiecare câte un roman, izolați în nu știu ce vilă, tema ni se va sugera când vom ajunge la Torino.

Nu mi se părea prostie mai mare. Nu te joci cu scrierea unei cărți. Organizatorii ne plăteau drumul, șederea și toate nevoile, fără exagerări, treaba noastră era doar să scriem. Amănunțele le vom afla la fața locului. În contract se mai spunea că romanul care va fi apreciat câștigător va fi tipărit de îndată, dar nu știu cum Eloisa aflase și că va fi plătit cu o sută de mii de euro. Mi s-a părut ridicol.

Am refuzat, chiar dacă semnasem deja, n-aveau ce să-mi facă, renunț la orice participare la Salon, n-o să ajung sclavul unora care să mă exploateze după placul lor, eram chiar furios și mă pregăteam să-i scriu un email distrugător și plin de venin traducătoarei cărții mele, Beatrice, convins că era amestecată în vreo mașinațiune mafiotă. Beatrice e o blondă superbă, la vârsta la care o femeie poate cuceri pe oricine, doar să-și pună asta în cap. Cum de se ocupa de literatură și nu de altceva a fost mereu un mister pentru mine. Când mă pregăteam să-i scriu, era o perioadă în care citisem câteva cărți despre crima organizată și cam tot atunci ascultam în prostie muzica mafiei calabreze 'Ndragheta, primită de la nașul meu Horia, simțeam că mă liniștește și inspiră. Și, firește, în asemenea condiții toate nu puteau să se învârtă în capul meu decât în jurul Mafiei!

Nu se poate să renunți! striga Eloisa. Cum să dai cu piciorul la o sută de mii de euro?

De unde i-ai scos și pe ăștia? întrebam.

Îți spun eu, atât o să iei pe cartea pe care o s-o scrii acolo!

Am râs în hohote. Dar am cedat, din nou, la urma urmei o să fie încă o experiență, n-o să-mi cadă coroana dacă accept. În contract nu se spunea nimic de vreo penalizare, în caz că nu ești în stare să scrii romanul, așa că, până la urmă, puteam lua totul și ca pe o excursie mai ciudată. Măcar să mă bucur de o ședere la Torino, numai minunății auzisem despre oraș, dacă o să stau zece zile în liniștea unei vile înconjurate de trandafiri și leandri n-o să-mi strice. De mult m-am obișnuit să întorc mereu lucrurile în favoarea mea, nu e greu.